

planerne blev bedre egnede til at styre placeringen af nye butikker og udvidelsen af de eksisterende.

Socialdemokratiet er meget tilfreds med, at vi med ændringen af planloven i 1997 fik sat bom for den eksploderende, planløse udvikling med butikskædecentre, og vi mener bestemt, at det tætte samarbejde mellem et amt og de berørte kommuner sikrer, at både det lokale kendskab og en overordnet styring tilgodeses. Amsråd og kommunalbestyrelser har ansvaret for, at nye butikker indpasses i byerne, så der sikres en god forsyning over hele landet og også skabes værdifulde bymiljøer.

Eksempler fra forslagets bemærkninger illustrerer tydeligt tendensen, at stort vil være større. Og selv om sådanne gigantbutikker ofte vil smadre et bymiljø, klapper kommunerne oftest begejstret i hænderne og jubler. Men amtet har jo ikke i samme grad som kommunalpolitikkerne vælgerne til at puste sig direkte i nakken og kan derfor også have lettere ved at tage hensyn til fremtidsbilledet. Derudover har amtet også en forpligtelse til at se på konsekvenserne for nabokommunerne, hvor den enkelte kommunalbestyrelse modsat ofte er i en direkte udviklingskonkurrence med den eller de omliggende kommuner. Og her vil jeg godt indskyde, at hele landdistriktspolitikken jo også kommer ind her.

Jeg kan næsten mærke et forsøg fra forslagsstillerne på at løfte fanen så højt, at fødderne ikke kan nå jorden. Men i Socialdemokratiet mener vi, at kommunerne må vente på amtets planlægning og ikke være med til at lave en utålmodighedslovændring, specielt ikke, fordi vi mener, at kompetencen lige nu netop ligger dér, hvor et varieret butiksudbud i bymidterne i mange mindre, mellemstore og store byer sikres bedst muligt.

Derfor kommer det vel ikke som nogen overraskelse, at Socialdemokratiet ikke støtter det fremsatte beslutningsforslag.

Hans Christian Schmidt (V):

Nu har vi hørt både ministeren og den socialdemokratiske ordfører, og jeg kan altså ikke lade være med at sige, at måske skulle Socialdemokratiet overveje, om det nu er en klog beslutning, at ingen af dets folketingsmedlemmer må sidde i byråd, for det kunne godt være, at det ville være en helt ny verden, man dér ville få øje på. Jeg må i hvert fald sige, at det er jo ikke det, vi har hørt fra ministeren og den

socialdemokratiske ordfører, der er kendetegnende, når vi snakker med Kommunernes Landsforening og alle de socialdemokratiske borgmestre.

Den nye detailhandelslov, som kom i 1997, forsøgte regeringen at fremstille som en lov, der skulle sætte en effektiv stopper for nye storcentre og dermed give detailhandelen i de små byer bedre vilkår.

Ingen af delene er sandt. Det er muligt, at loven på sigt vil stoppe udbygningen af storcentre, men det er ikke sket endnu, og at loven skulle være til gavn for den lokale detailhandel er langt fra i overensstemmelse med virkeligheden. Loven skader nemlig ofte den detailhandel, som den er sat til at beskytte.

Det er naturligvis helt uholdbart, at en lov strider mod sine egne påståede hensigter, og det er i lyset heraf, dette beslutningsforslag skal ses.

Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, skal forslaget bringe planloven i overensstemmelse med princippet om, at det er kommunerne, der er planmyndighed inden for byzonen. Forslaget vil give kommunerne kompetence til at planlægge i byzonen på et niveau, der forudsætter et detaljeret kendskab til byområderne og bygningerne. Kun de lokale myndigheder kan være i besiddelse af et sådant kendskab. Det er kun på det lokale niveau, beslutningerne kan træffes i et tæt samspil mellem kommune, borgere og detailhandel.

Og det er nok væsentligt, at vi her husker hinanden på, at sådan mente vi også det skulle være i mange, mange, mange år, indtil 1997. Indtil da havde vi alle sammen tillid til kommunerne, men i 1997 gik det galt, da nogle mente, at de var klogere end byrådsmedlemmerne.

Detailhandelsloven har som formål at fremme en detailhandelsstruktur, hvor transportafstanden i forbindelse med indkøb er begrænset. Der skal være let adgang for alle trafikanter, især gående og cyklende samt den kollektive trafik, og denne regulering skal ske gennem et kvotesystem, som styrer detailhandelen i alle byer uanset behovet herfor.

På den baggrund er det jo naturligt at placere butikker i bymidterne, men da amterne har til opgave at afgrænse, hvad der forstås ved bymidte, kan kommunerne og deres detailhandel ikke gennemføre nye projekter, før amtet har afsluttet sin detailhandelsplanlægning, og det tager tid. Helt op til 4 år kan der gå, viser de